

თხრობის სტრუქტურა ჰერმან მელვილის რომანში *მოზი-დიკი*

ჰერმან მელვილი, მდიდარი ოჯახის შთამომავალი, რომელსაც ოჯახური ბიზნესის კოლაფსმა და შემდგომში მამის გარდაცვალებამ სიღარიბე და ცხოვრების რთული პირობები ადრეულ ახალგაზრდობაშივე აგემა, დიდად იყო მოწადინებული ხარისხიანი უმაღლესი განათლება მიეღო. სილატაკის ზღვარზე მყოფს, სანაოსნო სამსახურში შესვლამ მოუწია, რამაც უდიდესი გავლენა მოახდინა მისი პიროვნებისა და შემოქმედების ჩამოყალიბებაზე. სწორედ ოკეანე, მისი უსასრულობა, ძლევამოსილება, მასთან „გასაზრძოლებლად“ წასული ადამიანების ცხოვრება, იდუმალი სამყაროს სიღრმეებში ჩაწვდომა იქცევა მელვილის შეუწელებელი ინტერესის სფეროებად. ჰერმან მელვილის შედევრი *მოზი დიკი ანუ თეთრი ვეშაპი (Moby-Dick; or, The Whale, 1851)* მსოფლიო ლიტერატურის გამორჩეული შედევრია. მელვილმა რომანზე მუშაობა 1850 წელს დაიწყო და 1851 წელს დაასრულა. მუშაობის პროცესში მისი კონცეფცია რამდენჯერმე გადაამუშავა, თუმცა მთავარი ამბავი უცვლელი დატოვა. ამ პერიოდში პიდსფილდში გადაზარებულ მელვილს მჭიდრო კავშირები და გულითადი მეგობრობა აკავშირებდა ნათანიელ ჰოთორნთან. ვინ იცის, იქნებ სწორედ დიალოგები ნათანიელ ჰოთორნთან, რომელსაც უძღვნის მელვილი ამ ქმნილებას, ყოფილიყო ახალი შთაგონებისა და იდეების წყარო.

რომანი გაჯერებულია ადამიანური ყოფიერების მრავალი საკვანძო პრობლემის ანალიზით, სათავგადასავლო, რეალისტური და ამავდროულად რომანტიკული ნაწარმოებისათვის დამახასიათებელი მრავალი ნიშან-თვისებით. როგორც ქეთრინ ვან სფენქერენი აღნიშნავს, ესაა გრძელი ეპოსი ვეშაპზე მონადირე გემის „პეკოდისა“ და „უღმერთო ღმერთის დარი ადამიანების“ შესახებ [1: 46]. ნაწარმოებს ლაიტმოტივად გასდევს ნადირობის ჟინი, რომელიც მიუწვდომელის წვდომისა და ძიების მეტაფორაა. *მოზი-დიკს* „ბუნების ეპოსად“ და ბუნების წიაღში ბინადარი ადამიანის სულის დრამადაც მოიხსენიებენ ყოვლისმომცველი და ღრმა შინაარსის გამო. მელვილმა ამ რომანში გააერთიანა ნადირობის მითი, ზიარების თემა და აღდგომის წყურვილი. „სიკვდილისაგან იშვა სიცოცხლე“ - სწორედ ასეთია ნაწარმოების ბოლო აკორდიც, როდესაც ერთადერთი გადარჩენილი მეზღვაური ისმაილი, მისი საუკეთესო მეგობრის, კვიკვიკისათვის წინასწარ გამზადებულ კუბოს ჩაეჭიდება და მისი მეშვეობით გაიკაფავს გზას ოკეანეში. ადამიანის მოდემის ბუნებასთან განმარტოების თემისადმი განსაკუთრებული ერთგულებისა და ბოლომდე ბრძოლის, უდრეკელობის გამოვლენის გამო *მოზი-დიკი* ტიპურ ამერიკულ რომანადაა შერაცხული.

რომანის თხრობაში უხვადაა ისტორიული პარალელიზმები. მელვილმა გემის სახელწოდება „პეკოდი“ ახალ ინგლისელთა ინტენსიური ლაშქრობების შედეგად გადაშენებული, ერთ დროს ინდიელთა ძლიერი ტომის სახელიდან აიღო. გემის სახელი, რომელსაც კითხვის დაწყებიდან მალევე ვიგებთ, იმთავითვე მის განწირულობაზე მიუთითებს. კაპიტან აქაბს, ფანატიკური ბრძოლის ჟინითა და „უკურნებელი“ შურისძიების წყურვილით მონუსხულ ადამიანს, ღმერთმა თავიდანვე განწირული გემისა და ეკიპაჟის

მეთაურობა არგუნა ხვედრად. რომანი ერთდროულად ფილოსოფიურიცაა და ტრაგიკულიც. ავტორი კაპიტან აქაბს წარმოგვიჩენს, როგორც გმირული, უდრეკი და ძლიერი ხასიათის პიროვნებას, რომელიც დამარცხებისათვის განწირული და დაწყევლილია.

რომანის თხრობის სტრუქტურა კომპლექსურია. მასში თავადაც ერთ დროს ვეშაპებზე მონადირე ავტორმა დეტალურად და ზედმიწევნით ზუსტად დაგვიხატა ვეშაპისათვის დამახასიათებელი წვრილმანები, ნადირობის სცენები და ოკეანის უკიდეგანო მორევში ჩასაძირად განწირული ადამიანების ემოციები. რომანში ფაქტები თითქოსდა უნებლიედ მისწრაფვიან სიმბოლურისაკენ, თითოეული სიუჟეტური მოვლენა კი ერთიმეორესთან ძლიერ კავშირშია. როგორც ვკითხულობთ 70-ე თავში „სფინქსი“: „ო, ბუნებავ! ო, ადამიანის სულო! რა უსაზომოდ ბევრი რამ გაკავშირებთ თქვენ!“ [2: 31]. ფაქტების შედარებითი აღწერის მიღმა იმალება მისტიური ლანდი, მაგრამ აუხსნელია, ის ბოროტია თუ კეთილი, ადამიანური თუ ცხოველური.

მოზი-დიკი არის რომანი რომანის შესახებ. მეღვილი ნაწარმოებში ხშირად განმარტავს ისეთ სულიერ მოთხოვნილებებს, როგორცაა თანადგომა და ურთიერთგაგება. იგი სხვადასხვა ცნების განმარტებას მთელს თავებს უძღვნის და, როგორც წესი, საბოლოო დასკვნებიც გამოაქვს. მწერალი ტექსტს დაუმთავრებელ ვარიანტად, ნედლ მასალად აცხადებს: „ღმერთო, დამიფარე რამის დასრულებისაგან, ეს წიგნი მხოლოდ ნედლი მასალაა, მეტი არაფერი. მომეცი დრო, ძალა და მოთმინება.“ [1: 47]. ავტორის წარმოდგენით, რომელსაც რომანის საკვანძო პერსონაჟები აჟღერებენ, სამყარო უსაზღვროა, მარადიული და ჰეროიკული: კაპიტან აქაბს სჯერა, რომ შესწევს ძალა, დაიქვემდებაროს და მართოს ირგვლივ მყოფნი.

“Call me Ishmael.” [10: 1]. („ისმაილი დამიძახეთ.“) - სწორედ ასე იწყებს რომანის მთავარი გმირი თავისი თავგადასავლის მოყოლას. პირველივე სიტყვებიდან ჩანს მეღვილის სურვილი, მკითხველი ამყოფოს ერთგვარ დაბნეულობაში, ჩაითრიოს იგი ძალიან აზარტულ და თავბრულდამხვევ თამაშში, რომელიც მთელ თხრობას გამსჭვალავს, რომანის ბოლო წინადადებაამდე გრძელდება და არ სრულდება კითხვის დასრულების შემდგომაც. მეღვილი მსგავსი მიდგომით არღვევს XIX საუკუნის ავტორებისათვის დამახასიათებელ თხრობის მანერას, სადაც სიუჟეტის განვითარებამდე და კვანძის გახსნამდე ჩვენ უკვე ბევრი რამ ვიცით მთავარ მოქმედ გმირზე, ისმაილზე კი მხოლოდ იმას ვგებულობთ, რომ მას უნდა, ისმაილს ეძახდნენ, სინამდვილეში კი შეიძლება სრულიად სხვა რამ იყოს მისი სახელი. როგორც „პეკვოდი“ გადის ოკეანის უკიდეგანო სივრცეში, ისევე გავყავართ ავტორს თავიდანვე ფიქრებითა და პასუხგაუცემელი კითხვებით სავსე თვალუწვდენელ მინდორზე. ავტორის მიზანია გვაგრძნობინოს, რომ ისევე, როგორც არაფერი ვიცით იმ სამყაროზე, რომელშიც ვცხოვრობთ, და მუდმივ ძიებაში ვართ, ასევე არანაირი წინარე-ცოდნა არ მოგვეპოვება მისი რომანის შესახებ დასაწყისში. მკითხველისადმი მსგავსი დამოკიდებულება და თხრობის ასეთი მანერა *მოზი-დიკის* გამოცემიდან თითქმის საუკუნის მერე მოდერნისტი და პოსტ-მოდერნისტი ავტორებისათვის უფრო იყო დამახასიათებელი, ვიდრე 1850-იანი წლების მწერლისათვის. მაგალითად შეიძლება მოვიყვანოთ კამიუს *უცხო*, რომელიც ასე იწყება: „დღეს დედა გარდაიცვალა, ან იქნებ გუშინ“ 4: 1]. ტომ სტოპარდის *როზენკრანცი და გილდენსტერნი მკვდრები არიან*. შეიძლება ეს იყოს ერთ-ერთი მიზეზი იმისა, რომ საწყის თავდაპირველად მის თანამედროვე მკითხველს გაუჭირდა *მოზი-დიკის* გაგება. ამ საკითხთან დაკავშირებით საინტერესო მოსაზრებას გამოთქვამს ლესლი ფიდლერი:

მელვილს, რომელიც ძალიან ცოტამ თუ შეიცნო, შეიძლება ვუწოდოთ ჩვენი დროის აღმოჩენა ან თუნდაც გამოგონება, ჩვენი თანამედროვე, რომელმაც ჭეშმარიტად გაგვიმხილა ყველაზე ღრმა ამერიკული ფიქრების ტრადიციული თემები, უმანკოებისა და უცოდველობის ორაზროვნება, საიდუმლო უსამართლობის შესახებ, რომლითაც ვატყუებთ ერთმანეთს, ბრძოლა ერთი განდევნილისა ბოროტი „ბურჟუას წინააღმდეგ.“ [5: 14]

რომანის თხრობაში მისტიკურობის შემოტანა მელვილის ერთ-ერთი საყვარელი მეთოდია: რა დაღვრემილი ქუჩები იყო! ორივე მხარეს ჩაბნელებული კვარტლები მიემართებოდა და შუქი მხოლოდ აქა იქ კრთოდა, თითქოს ვიღაცა აკლდამის ბნელ ლაბირინთში სანთელს დაატარებდეს! კვირის უკანასკნელ საათს ქალაქის ეს კიდე უდაბნოს ჰგავდა! [10: 33].

ისმაილის მიერ აღწერილი ნანტაკეტის სანაპირო, მისი ქუჩები და სასტუმრო „ვეშაპის შადრევანი“ ერთი შეხედვით ძალიან შემზარავი, სამყაროს ძალიან ბნელი ნაწილია, რომელიც მკითხველს შეიძლება აშინებდეს კიდეც, თუმცა ამავე დროს მის დიდ დაინტერესებას იწვევს და მათზე მეტის გაგების თავბრუდამხვევ მორევში ითრევს. უნიკალური მხატვრული ხერხებით აღწერილი პორტრეტებიდან იგრძნობა ჰარპუნების მომაკვდინებელი ძალა, გამოცდილი მეზღვაურების მკლავის სიძლიერეც და მათი უმწეობაც ლუკმაპურის საშოვნელად ბუნებასთან შებრძოლებისას.

მოზი-დიკში თვალშისაცემია შექსპირის გავლენა მელვილზე. წინასწარმეტყველური სტილი, რომელიც პირქუში და ბნელია, საერთოა *მოზი-დიკი*-სა და *ჰამლეტი*-სათვის. *მოზი დიკის* „ენა“ ძალიან გავს შექსპირის პიესების ენას, კაპიტანი აჰაბის, როგორც ტრაგიკული, მრისხანე, შეუპოვარი, მკრეხელი პერსონაჟის, აგებისა და გამოძერწვის მეთოდიკა შექსპირისეულია. მაგალითად, მეფე ლირი თავისი განწირულობითა და „დაწყვეტილობით“ შეგვიძლია მივამსგავსოთ მელვილის ტრაგიკულ გმირს - აჰაბს. კაპიტანი დაბრმავებულია მედიდურობითა და სიამაყით ისევე, როგორც მეფე ლირი. უფრო მეტიც, რეი ბრედბერი, რომელსაც ეკუთვნის სცენარი *მოზი-დიკის* 1956 წლის ეკრანიზაციისათვის, ამბობს: „Shakespeare wrote *Moby-Dick* using Melville as a Ouija Board.“ [6: 5]. თუმცა, ამავდროულად, მელვილს გამოარჩევს მისი უნიკალურობა, ქაოსისა და უწესრიგობის შექმნა, პერსონაჟებისა და მოვლენების ორაზროვანი დახატვა და გადმოცემა. რომანში იგი დეტალური გადმოცემებითა და წვრილმანებისადმი დიდი ყურადღების დათმობით გვანებიერებს და, ამავდროულად, გვიტოვებს უდიდეს სივრცეს ინტერპრეტაციისათვის. მწერალი თხრობის ასეთი მანერით გვაგრძნობინებს, რომ მისთვის ძალიან ძვირფასი და მნიშვნელოვანია მისი მკითხველი, რომელიც „ერთვება“ რომანში არსებული „ქაოსის“ დალაგების ურთულეს პროცესში, მოვლენების მისთვის მისაღები თანმიმდევრობით აგებაში, პერსონაჟების სიტყვებისა და ქმედებების თავისებურ აღქმაში.

მელვილი რომანს მოგვითხრობს ორი გმირის - ისმაილისა და აჰაბის - მეშვეობით, რომლებიც სამყაროზე ურთიერთგამომრიცხავ შეხედულებებს გამოხატავენ. თხრობის ენა და სტრუქტურა გაჯერებულია სიმბოლიკითა და მითოსური თუ ბიბლიური პარალელებით. პერსონაჟების სახელებიც აღებულია სწორედ მთავარი წიგნიდან - *ბიბლიიდან*. იგივე ისმაილი და აჰაბიც ბიბლიური პერსონაჟები არიან და ეს შემთხვევითი არ არის. მელვილს გადაწყვეტილი ქონდა დაეწერა რაღაც უფრო დიდი, მასშტაბური და გენიალური, ვიდრე

ვემაპზე ნადირობისა და მოგზაურთა რთული ცხოვრების აღწერაა. ისმაილი შეიძლება უფრო ცნობიერების განსხეულებად მივიჩნიოთ, ვიდრე კონკრეტულ პიროვნებად. ისმაილის პოზიცია არ არის გაზომვადი და განჭვრეტადი აქაბისაგან განსხვავებით, რომელშიც ადამიანისა და სამყაროს დაპირისპირებაა ხორცშესხმული. ისმაილის ნარატიული პოზიცია სასურველი, მაგრამ მიუღწეველია, აქაბისა კი - შეუპოვარი და მრისხანე. აქაბი თავყვანს სცემს ბუნების ელემენტებს. მობი დიკის წინააღმდეგ მისი აჯანყება შეიძლება გაიგივდეს ღმერთის, ანუ შეუცნობელი ძალის, წინააღმდეგ აჯანყებასთან.

რომანი შეიცავს ბევრ გადახვევას მთავარი სიუჟეტური ხაზიდან. სიუჟეტის განვითარების პარალელურად ავტორი ტევად ინფორმაციას გვაწვდის ვემაპების შესახებ. გარდა იმისა, რომ *მობი დიკი* უაღრესად ღრმააზროვანი მხატვრული ქმნილებაა, იგი თავისუფლად შეიძლება ჩაითვალოს მნიშვნელოვან სამეცნიერო ნაშრომად ვემაპების შესახებ, ვემაპების ერთგვარ ენციკლოპედიად. რომანში მეღვილმა თავი მოუყარა უმდიდრეს ტერმინოლოგიას საზღვაო საქმეებზე, ნაოსნობაზე, ვემაპებზე. ყველაფერი ეს კი არაჩვეულებრივი ენითაა გადმოცემული. მკითხველი მრავალი სხვადასხვა სახეობის ვემაპს ეცნობა, რომელთაგან ზოგი სისასტიკით გამოირჩევა და მისგან მოსალოდნელი საფრთხეების აცილებას ავტორი თხრობის მიმდინარეობისას არც ცდილობს. აქვე ვეცნობით ხანგრძლივი და მომაქნცველი მოგზაურობისას მეზღვაურთა ცხოვრების წესსა და საფიქრალს. ზოგიერთი მკვლევარი ფიქრობს, რომ ნაწარმოების ზოგიერთი ეპიზოდი, მაგალითად, 32-ე თავი, სადაც ცეტოლოგიაზეა საუბარი, მეტისმეტად გადატვირთულია თხრობისათვის არაარსებითი დეტალებით. ჯოზეფ კონრადი საერთოდ მეღვილს ზღვის მიმართ დამოკიდებულებას უწუნებდა და თვლიდა, რომ მისი თხრობა ზედმეტად რომანტიკული და მისტიკური იყო. კონრადის აზრით, მეღვილს არ ესმოდა, რა იყო ზღვა [4: 312]. ძალიან ბევრი მკვლევარი კი, მაგალითად, ფოსტერი და ფასლერი მიიჩნევენ, რომ მსგავსი ენციკლოპედიური და მეცნიერული გადახვევები მეღვილმა მიზანმიმართულად და ძალიან ლამაზად შეაზავა მხატვრულ ტექსტში, რის მიზეზადაც შეიძლება ჩაითვალოს მისი რწმენა, რომ სამყაროზე ანუ, ამ შემთხვევაში, ვემაპზე, ცალკე აღებული მეცნიერული დაკვირვებები მისი არსის, ძლევაგამოსილების, სიდიადის, გნებავთ, ბოროტების შესაცნობად, არასაკმარისია [8: 52;7:3]. ასეთ პასაჟებში მეღვილისათვის დამახასიათებელია ირონიაც, როდესაც იგი ნახევრად ფანტასტიურ ამბებს გვიყვება ვემაპების მრავალსახეობებისა და თავისებურებების აღწერისას: საკმარისია გადავთვალიეროთ წარსული დროის სახელოვანი პოეტების ის ადგილები, სადაც ლევიათანია მოხსენიებული და ცხადი გახდება, რომ მათთვის ბატონობდა მხოლოდ გრენლანდიური ვემაპი, რომელსაც მეტოქე აღარ ყავდა. ამგვარი მოსაზრება დღესაც, ჯერ კიდევ მთელ ქვეყანაზეა გამეფებული - მხოლოდ რამდენიმე სწავლულის სენაკისა და ზოგიერთი სამრეწველო პორტის გამოკლებით - მაგრამ აი, დადგა ჟამი, როცა ახალი ამბავი უნდა გამოცხადდეს. ჩვენ ჩერინგ-კროსზე ვართ: ისმინეთ, ისმინეთ კეთილო ადამიანებო, გრენლანდიური ვემაპი დამხოვბილია, ამიერიდან კაშალოტი ბატონობს [2: 170].

თხრობისას მახვილი თვალი შენიშნავს ზოგ შეუსაბამობას: ზოგიერთი პერსონაჟი, მაგალითად ბალკინგტონი საკმაოდ თვალშისაცემი და აქტიურია, თუმცა დროთა განმავლობაში იგი ქრება, ზოგიერთი პერსონაჟის მნიშვნელობა კი თხრობის პროცესში, პირიქით, იზრდება. იგივე შეიძლება ითქვას აქაბზე. ლეონ ჰოვარდის აზრით, მეღვილმა წიგნზე მუშაობის პროცესში აღმოაჩინა, რომ წიგნის ჰეტეროგენული მასალა სხვადასხვა კომპოზიციურ პრინციპს მოითხოვდა. მისი თქმით, ახალმა აქაბმა გადააჭარბა თავდაპირველად ჩაფიქრებულ კონფლიქტს - აქაბი სტარბაქის წინააღმდეგ, და მოითხოვა

უფრო ღირსეული მოწინააღმდეგე. ახალი მეტოქე კი უნდა ყოფილიყო ვეშაპი, რომელიც საწყის ეტაპზე აქაბისა და სტარბაქის დაპირისპირების უმთავრესი საგანი იყო. ისმაილი გზას უთმობს მრავალმხრივ განვითარებულ ავტორს, იცვლება ენა და სტილი. ეს ცვლილება, როგორც ლეონი აღნიშნავს, არ ყოფილა ეტაპობრივი. ახალი დრამატული კონფლიქტი წარმოიშობა 32-ე თავის შემდგომ, როდესაც ვეშაპი გარდაიქმნება ძალად, რომელიც აკონტროლებს აქაბის შინაგან ბრძოლებს და უფრო შემზარავი და დაუნდობელი ხდება [9: 25].

მელვილს კრიტიკოსების ნაწილი უწუნებდა მოძველებული ტერმინოლოგიის ხშირ გამოყენებას, მოვლენების განვითარების ნელ ტემპსა და სიუჟეტის მუდმივ ტრიალს ვეშაპების გარშემო, თუმცა *მოზი-დიკს*, ღრმა მხატვრულ სათქმელსა და ზოგადსაკაცობრიო თემატიკასთან ერთად, სწორედ მელვილის უნიკალური თხრობის მანერა აქცევს დიდ რომანად. უნივერსალური, მარადიული თემების ლოგიკური წინადადებით გადმოცემა, მაღალი ხარისხის იუმორი, ირონია და ავტორის მრავალმხრივი კომპეტენციები რომანის კითხვის პროცესს უდიდეს სიამოვნებად აქცევს. მელვილი საკუთარ თავში აერთიანებს ფილოსოფოსს, ისტორიკოსსა და ბიოლოგიაში კარგად ჩახედულ მეცნიერს, რომელსაც ზურგს უდიდესი გამოცდილება უმაგრებს და მთელს თავის ცოდნასა და უნარებს აქსოვს მის მთავარ წიგნში. *მოზი-დიკი* მართლაც მისი magnum opus-ის - მიუხედავად *ტაიპი-ს*, *ომუს* და მისი სხვა ნაწარმოებების დიდი პოპულარობისა სამშობლოდან შორს, ევროპის კონტინენტზე, მელვილს სწორედ *მოზი-დიკი-ს* წყალობით უჭირავს საპატიო ადგილი უდიდეს ავტორთა თანავარსკვლავედში.

ლიტერატურა

1. ვან სვენქერენი, ქეთრინ (1994): *ამერიკული ლიტერატურის მიმოხილვა*. ამერიკის შეერთებული შტატების საინფორმაციო ცენტრი, ვენა
2. მელვილი, ჰერმან (2014): *მოზი დიკი ანუ თეთრი ვეშაპი*. ტ. 1. ინგლისურიდან თარგმნა გივი გეგეჭკორმა. თბილისი: პალიტრა L.
3. მელვილი, ჰერმან (2014): *მოზი დიკი ანუ თეთრი ვეშაპი*. ტ. 2. ინგლისურიდან თარგმნა ტარიელ ჭანტურიამ. თბილისი: პალიტრა L.
4. Conrad, Joseph (1988): *The Collected Letters of Joseph Conrad*. Cambridge: Cambridge University Press.
5. Delbanco, Andrew (2005): *Melville: His World & Work*. Picador.
6. Eller, Jonathan (2014): *Ray Bradbury Unbound*. University of Illinois Press.
7. Fassler, Joe (2013): "The Endless Depths of *Moby-Dick* Symbolism". *The Atlantic*, August 20, 2013. <https://www.theatlantic.com/entertainment/archive/2013/08/the-endless-depths-of-i-moby-dick-i-symbolism/278861/> მოძიებულია: 1.03.2023
8. Foster, Elizabeth S. (1945): Melville and Geology. *Journal American Literature*, Vol. 17, No. (Mar., 1945): 50-65.
9. Howard, Leon (1990): *Melville's Struggle with the Angel*. University of North Carolina Press.
10. Melville, Herman (1983): *Moby-Dick; or, The Whale*. N.Y.: Penguin Putnam Inc.

Edward Tsikolia
Akaki Tsereteli State University

Narrative Structure of Herman Melville's *Moby-Dick*
Abstract

Herman Melville is one of the greatest authors of American literature. His best known book is *Moby-Dick*. In this article I have tried to provide a brief overview of the narrative strategy used by Melville to create such a great masterpiece. It is focused on Melville's style which is close to the modernist and post-modernist writings. Melville is ahead of the time he lived. The first phrase of *Moby-Dick* – "Call me Ismael" – may be considered as a one of the iconic lines in American Literature. The reader follows Ismael from Manhattan to Nantucket through the narration which is full of mysticism. The dark streets and Souter-Inn, crowded with the people of different origin, belief and skin color prepares the reader for a dangerous adventure. *Moby-Dick* shares also its style with Shakespearean tragedies, for example, King Lear. Both, Captain Ahab and King Lear, represent accursed, obstinate characters who decided to fight against the fate. Melville, using his experience as a member of the crew of whale ship, gives circumstantial description of sailors' lifestyle and provides characterization of different kinds of whales. It makes this book a very interesting and completed encyclopedia about the whales and the life in the sea in general. *Moby-Dick*'s narrative structure moves and "floats" like "Pequod" in the deep, endless ocean. Melville's writing style seems to be quite complex and intricate which captures the reader from the very first sentence and captivates their minds forever.